

Відділ культури і туризму Ярмолинецької райдержадміністрації
Ярмолинецька центральна районна бібліотека

Віршем оспівую тебе, мій краю рідний

Збірка поезій соколівчан

Упорядник:

Трачук Є. Ф.

Ярмолинці, 2009

84 УКР-4ХМЕ

В 52

Віршем оспівую тебе мій рідний краю: збірка поезій соколівчан / упоряд. Трачук Є. Ф. – Ярмолинці, 2009. - 24 с.

Наша Соколівщина багата талантами. Художнє слово люблять починаючи від школяра до зовсім старих людей. Кожен автор прагне вилити із свого серця щось своє. І коли знайомишся з новим віршем, думаєш ще одна зірниця загорілася... Наша соколівська.

У своїх поезіях розкривають красу мальовничого краю чарівними поетичними кольорами. Тонко відчують красу літературного слова ще й зовсім юні, але здібні жителі села.

Поетична збірка знайомить з творчими доробками наших земляків, розкриває душу світосприйняття поета, любов до рідного краю, його людей, землі своїх прадідів.

Майже всі вони є членами літературного клубу «Автограф», який діє при районній бібліотеці.

Комп'ютерний набір: Посвистак А. Б.

Відповідальна за випуск: Гриб М. А.

Д
М
И
Т
р
о

Богач

Уклін переможцям

Вже шістдесят років немає війни,
Не охкають смертю гармати,
Не падають в битвах Вітчизни сини,
Не плаче згорьована мати.

Сьогодні в нас свято - дев'яте число.
І радість, і смуток навколо.
Забути не можна того, що було
Ніколи, ніколи, ніколи.

Ми всіх пам'ятаєм, хто волю зберіг,
Хто прапор підняв Перемоги,
Хто в битвах кривавих так рано поліг,
Хто звідав фронтові дороги.

Солдати, солдати! Ціни вам нема.
В могилі землі паразити.
Вже зникла назавжди фашиська чума.
Нам бути, нам жити, творити.

У роки буремні ви йшли крізь вогні,
Падали і знову вставали.
Мостили заслони ганебній війні,
Усюди вас радо стрічали.

На ваших, на грудях зорять ордени –
Держави висока відзнака.
В них вірність, в них слава, проміння весни,
В них вирок фашистським маньякам.

Сьогодні між нами вас мало так є,
Багато злилось з небесами.
І сумно, боляче на серці стає.
Побудьте хоч трішки ще з нами.

Погляньте навколо, усюди сади
І ллються цвітінь аромати.
Це ваша заслуга, це ваші плоди,
Довічний уклін вам, солдати.

Для нас ви легенда, добра ковалі,
Ви чисте і світле кохання.
У день Перемоги, за мир на землі
Прийміть наші щирі вітання!

Ми – не раби
Вітаймося із святом Перемоги,
Уклін усім, кого в живих нема.
Пройшли ми з честю вогненні дороги,
В окопах помирали не дарма.

Фашизм в землі. Його не прийме небо.
А ми - живі, ми були, є й будем.
Нам не війни, нам миру, миру треба,
Бо тільки в ньому щастя ми знайдем.

А він в нас є. Шануймо Батьківщину,
Нам шлють привіт із неба журавлі.
Любімо мову, пісню солов'їну,
Любімо запах рідної землі.

Не забуваймо генія Шевченка,
Його похмуре підняте чоло.
Квітуй у мирі Україно-ненька,
Щасти тобі і місто і село.

Ми у боях здобули горду славу,
Розвіяли задимлені роки.
Гордімся тим, що маємо державу,
Що захистили волю на віки.

Ми - не раби! В серцях весна венеться –
Безцінний дар квітучої пори.
Любімо все, що тільки нашим зветься.
Цінуймо Перемоги Прапори!

А
Л
Л
а

Заболотна

Осінь

Куди літо полетіло з ароматами п'янкими?
Мабуть осінь заховала за горами золотими.
Ще по-літньому навколо квітне зілля, пахнуть трави,
Посміхається із неба сонце тепле та ласкаве.
Але серце не одуриш ти малюнками природи!
Осінь порається в лісі, коло річки й на городі.
На зорі холодні роси омивають всі долини.
Жайворонок стоголосий у далекий вирій лине.
Соловейко не співає, причаївся десь у листі,
І калина, мов красуня, у червоному намисті.
Літо бабине на вітрі полетіло десь у поле –
Перший вісник, що вже літо не повернеться ніколи.

Думки

Думки літають, мов бджолиний рій,
Немає спокою мені від цього рою.
Маленьке щастя вигаданих мрій
На все життя залишиться зі мною.
Чому від щастя плачемо? Чому?..
Чому у горя посмішка щаслива?
Кому дав щастя Бог, ну, а кому
Лише надії ненадійні крила.
Чому усе так хитко, так непросто?
Так складно йти по світу навпрошки.

Моя дорога - нескінченним мостом.
Над плином щастя - всі мої думки.

Туга

На серці туга, в думці жаль.
Душа кричить, але не плаче.
А небо стогне, і печаль
Кричить десь вороном... І наче
Нема ні сонця, ні мене.
Не прийде літо барвінкове.
Душа кричить... Печаль мине,
Та слід не змиється ніколи.

М
И
К
О
Л
а

Іванов

Моє рідне село

Місяць в небі голубому,
Річки синєє крило.
Повертаюсь я додому —
В моє ріднеє село.

Пригніздилися лелеки
І лелеченьки малі.
Із «варяг ходять греки»
Кривоозерські журавлі.

Піною зацвіли вишні,
Верби вкрилися листками
І берези такі пишні
Колишуть привітно рукавами.

Ніжний шелест очерету
Із заболочених низин.
І ніякого секрету —
Поле, школа, магазин.

Місяць в небі голубому,
Річки синєє крило.
Повертаюсь я додому —
В моє ріднеє село.

Поет

Поет — згусток душі і тіла,
І факела і мудрого факіра.
Це роль судді і скрипаля,
Це розпач, сумнів і довіра.

Це світ побачений душею,
І сльози вилиті в рядки.
Це бачення у жінці феї —
Надія посіяна в грядки.

Поет це мрійник і віщун,
Чаклун над словом веселковим.
Це джерело води живої —
Барвінком в'ється його мова.

Поет — це той, що бачить
Те, що не видно із землі,
На кінчику пера в якого
Печаль і крила, й журавлі.

Поет — хто й наостанку,
На душі лишивши щем,
Голову поверне до світанку
І з Вами попрощається віршем.

Тарасове світло

Любіть Україну, а з нею Шевченка —
Опального сина Великої Неньки.
Пишайтесь — лісами, степами, річками —
Хай Ваші нащадки ростуть кобзарями.

Співайте пісні про ранкові тумани,
Як за їх пеленою ховалась зоря.
Захищайте лиш правду від солодких обманів
І хай прапором буде святий дух кобзаря.

Сьогодні вітер бентежний Україною ходить
І чекає земля на свого плугаря.
Щоб засіяв її і сторицею вродить,
І у душах зійде, як думки кобзаря.

І Тарасове світло над державою сходить,
Тепер його видно, навіть дуже здаля!
Тож гордімось Шевченком і хай родить
Великих Українців — Велика Земля.

Григорій

Скиба

Сила слова

Давній спокій парусом в тумані,
Вплива з моїх дитячих літ,
В миснику під палочки рум'яні,
У печі догнічується хліб.

На столі каганчик сліпо блима,
Хтось узори втиснув у шибки,
І «Кобзар» цікавими очима
Зазираю, та мовчать рядки.

Але ось мені уже читають,
Бачу: Катря йде німим селом,
Мати руки струджені ламає,
Батько зажурився за столом.

Вітер свище, завиває, стогне,
Йвася відриває від грудей.
- Мамо! – Скрикнув я , а в горлі – сохне;
- А вони... Пішли би до людей...

- До людей? Ох, синку, ти малий ще...
Чую знов: Катрусі вже нема...
Йвась в снігу... А вітер свище, свище
Все покрила віхола-зима

Впав голівкою у мамині долоні
І сльозинка впала, мов роса...
Як мене чарує і сьогодні
Сила слова, сила Тараса.

Симфонія села

Над хатою – вишнева хмарка
Дзвенить у цвітові бджола
І сонячна електрозварка
Півнеба полум'я зняла.

В поля спішать по першороссю
Людей пісні і гул машин
На зустріч сонячному кросу,
Навперегін, навперегін.

Дівочий голос в раннім полі!
Мов струни, знов дзвенять рядки
Куди не глянь на видноколі
Розквітли вишнями хустки.

А може то сам цвіт акацій?
Змах лебединого крила?
Сміється день весняний праці. –
Симфонії мого села.

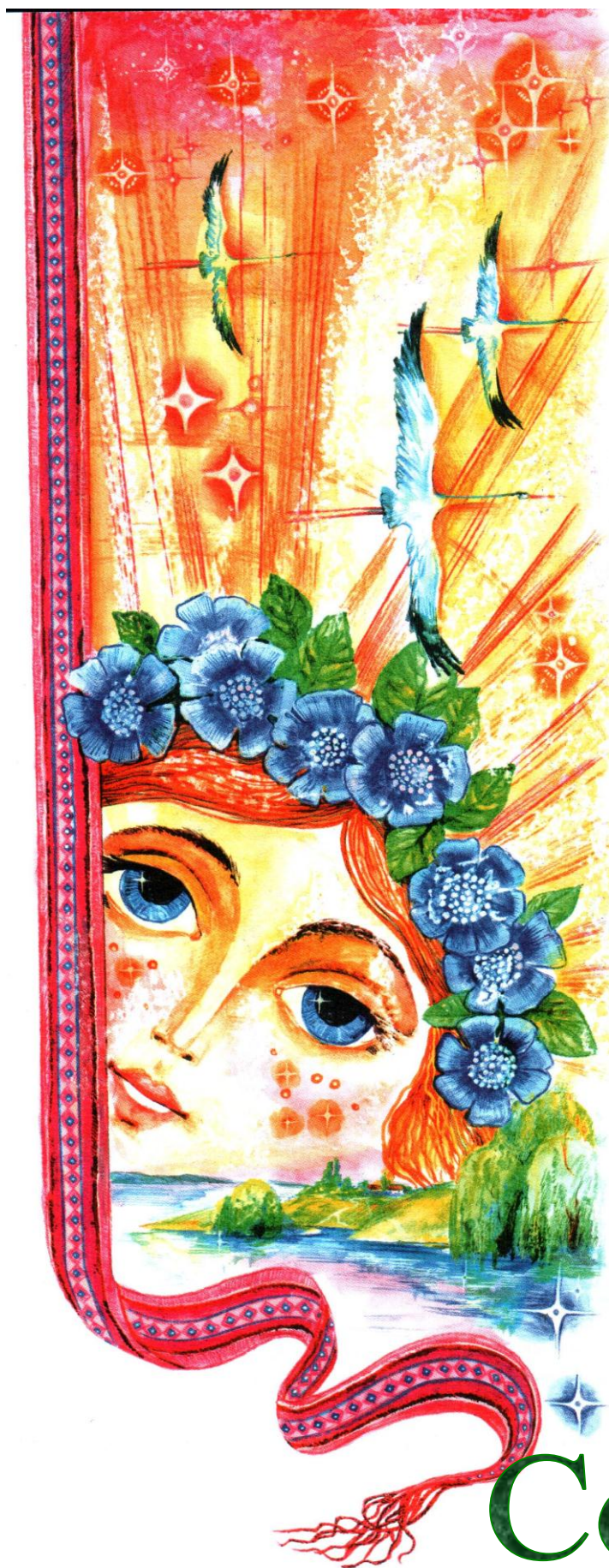
Моя земля

Скидає осінь дорогу одежу,
У золоті лежить навкруг земля моя
Як я люблю її, багрянну і безмежну!
Вона мов сонце, на весь світ сія.

Вона в колоні, як і я, на свято
Ровесником, сучасником і трударем прийшла
Як нас багато тут! Як нас багато...
Під маєвом червоного крила.

Хоч осінь вже, але я рідна знаю:
Завжди цвітеш ти, наче сад в маю
Спасибі щедрій долі, що землю таку маю –
Квітучу, зоряну, прославлену мою

Скидає осінь дорогу одежу
В знаменах, в золоті Вітчизна вся сія.
Як я люблю її, святкову, безбережну!
Вона моя! Завжди моя! Моя!

М
а
р
,
я
н
а

Сорокіна

Рідне село

Моє село! Ти мій рідний куточок,
Де моя хата – там цвіте садочок.
В садочку соловей співає,
Яскраво сонечко сіяє

В селі є річка, БАМ широкий
Де верби похилились до води
А ще – є міст високий,
По якому дуже часто ходим ми

Моє село! Воно найкраще в світі,
Квітнуть сади, шумлять поля.
Найкраще мабуть тут у літі
Бо тут мій дім, бо тут моя земля!

В селі – пройшли роки мого дитинства,
Вже юність моя – тут іде
Люблю своє село – як йдеться в пісні,
Село моє найкраще, от і все!

Земля

Земля усе –
Земля святе.
Святиня, рідна мати.

Нема тебе – нема мене...
Привчаймось
Рідну земленьку кохати

Рідна мова

Рідна мово, материнська,
Мово малинова.
Ти найкращі в цілім світі
Мово калинова
Я без тебе, як листочок
Місця не знаходжу,
Я без тебе рідна мово,
Жити на світі не зможу.

Рідна мово, калинова
Яка ж ти красива
Милозвучна, мила
Трішки жартівлива
Мово, мова калинова
Мово, українська
Ти у нашому народі
Легка як та пісня.

Мово, моя материнська
Мово, калинова
Мово моя українська

Ти ж така чудова.

Я люблю літо

Я люблю літо
За теплоту – яку дарує сонце
За теплий дощ, що пада за віконцем
За всі лани, що дозрівають
І пшениці, що колос викидають.

День перемоги

Пішли солдати на війну
Країну захищати
І полягли в смертельному бою
Щоб лиха не зазнати

Пішли сини, батьки, діди,
У бій смертний, кривавий
Де віддали життя своє
За тих, хто зараз з нами

Сьогодні, ми усі прийшли,
Щоб пам'ять вшанувати
Тих – хто пішов у смертний бій
Країну визволяти.

Леся

Поворознюк

Обеліск

В тіні біля розлогого каштана
У вечорову вкутавшись сутінь,
Стоїть у центрі обеліск солдата,
Як тих минулих років тінь.

На нім, схилившись, плаче стара мати
І сумно згадує далекі дні,
Як виряджала сина у солдати,
І як загинув рідний на війні.

Вогонь горить, палає вічно,
Лежать букети на могилі тій,
Для тих, хто був країні вірний
І війні загинув світовій.

Зміст

Дмитро Богач	3
Алла Заболотна	7
Микола Іванов	10
Григорій Скиба.....	14
Мар'яна Сорокіна	18
Леся Поворознюк	22